

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 70/2015
17.09.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Гордане Ајншпилер Поповић и Браниславе Апостоловић, чланова већа, у спору по тужби тужиоца М.Ј. из П., Г., кога заступа пуномоћник Р.Г., адвокат из Б., против туженог ГП Д. А.Д. Б. у стечају, чији је пуномоћник Р.А., адвокат из Б., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и исплате изгубљене зараде, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда у Београду Пж бр.5271/13 од 12.11.2014. године, у седници већа одржаној дана 17.09.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца М.Ј. из П., Г., изјављена против пресуде Привредног апелационог суда у Београду Пж бр.5271/13 од 12.11.2014. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П бр.846/13 од 23.04.2013. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио поништај решења о отказу уговора о раду број ... од 20.10.2009. године, као неоснован. Ставом другим одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд утврди да му је основано потраживање на име изгубљене зараде у укупном износу од 610.368,00 динара за период од октобра 2009. године до августа 2012. године и за износ од 214.239,52 динара на име пореза и доприноса за обавезно социјално осигурање за исте месеце, као неоснован. Ставом трећим одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд утврди право тужиоца на враћање на рад на послове који одговарају врсти и степену његове стручне спреме, као неоснован. Ставом четвртим обавезан је тужилац да исплати туженом парничне трошкове у износу од 21.000,00 динара.

Привредни апелациони суд пресудом Пж бр.5271/13 од 12.11.2014. године одбија жалбу тужиоца као неосновану и потврђује пресуду Привредног суда у Београду П бр.846/2013 од 23.04.2013. године.

Против другостепене пресуде тужилац изјављује благовремену и дозвољену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени не подноси одговор на ревизију тужиоца. Републички јавни тужилац се о изјављеној ревизији није изјаснио.

Ревизијски суд је испитао ревизијом побијану другостепену пресуду на начин прописан чланом 399. ЗПП („Службени гласник РС“ бр.125/04 и 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14) и одлучио као у изреци ревизијске пресуде из следећих разлога:

Ревизија тужиоца није основана.

Нижестепене пресуде нису захваћене битном повредом из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. У побијаној пресуди су дати разлози о свим одлучним чињеницама који нису међусобно нејасни ни противречни, па је стога неосновано позивање ревидента на битну повреду члана 361. став 2. тачка 12 ЗПП. Других битних повреда одредаба парничног поступка које би могле представљати основ за уважавање ревизије тужиоца нема.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је био у радном односу код правног претходника туженог по уговору о раду број ... од 13.08.2007. године. Дана 20.05.2008. године код туженог је започео штрајк запослених, а тужени је у лето 2008. године исплатио запосленима заостале зараде, након чега је део радника прекинуо штрајк и вратио се на посао, а део радника међу којима и тужилац је наставио са штрајком. Тужиоцу је отказан уговор о раду решењем о отказу број ... од 20.10.2009. године због непоштовања радне дисциплине. Предмет тужбеног захтева је поништај решења о отказу уговора о раду, утврђење права тужиоца на враћање на рад и на послове који одговарају врсти и степену његове стручне спреме као и исплата изгубљене зараде у укупном износу од 610.368,00 динара и пореза и доприноса за обавезно социјално осигурање од 214.239,52 динара за период од октобра 2009. до августа 2012. године. Првостепени суд одбија тужбени захтев уз образложење да тужилац није поступао по радним налозима туженог, због чега је тужени донео решење о отказу уговора о раду од 20.10.2009. године. Суд је одбио и захтев за исплату зараде и пратећих доприноса за обавезно здравствено и социјално осигурање, као и захтев за враћање на посао, са позивом на одредбу члана 77. Закона о стечају.

С обзиром на тако утврђено чињенично стање правилно је другостепени суд применио материјално право када је потврдио првостепену пресуду којом је одбијен тужбени захтев тужиоца за поништај решења о отказу уговора о раду, исплату зарада и доприноса и враћање на рад.

Ревидент у ревизијским разлозима изражава супротан правни став од изложеног става нижестепених судова. Правни став по коме нису били испуњени услови за доношење решења којим је тужиоцу отказан уговор о раду, из разлога што се у спорним радним налозима на које се позива тужени и који су послужили као основ за доношење наведеног решења не види, нити је наведено који су то

конкретни послови и радни задаци које тужилац треба да предузме и чије је извршење одбио.

Ревизијски суд не прихвата у ревизији изражене правне ставове. Чланом 179. став 1. тачка 3. Закона о раду прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то; ако запослени не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Оредбом члана 26. уговора о раду од 13.08.2007. године који је закључен између тужиоца и туженог прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако не поштује радну дисциплину и то између осталог ако запослени понавља повреду радне дисциплине или чини више повреда радне дисциплине у току шест месеци. Чланом 54. колективног уговора туженог као послодавца од 12.04.2009. године прописано је да запосленом може престати радни однос отказом ако не поштује радну дисциплину између осталог ако не извршава и несавесно, немарно и неблаговремено извршава радне обавезе и наредбе претпостављених. Оредбом члана 9. Правилника о радној дисциплини и понашању запослених код послодавца, прописано је да послодавац може запосленом отказати уговор о раду због непоштовања радне дисциплине у тачно наведеним случајевима. Под тачком 45. наведен је као отказни разлог непоштовање упутстава из радног налога.

Тужени је побијаним решењем отказао тужиоцу уговор о раду због постојања оправданог разлога који се односи на понашање тужиоца, односно на непоступање по упутствима из радних налога (број 778/1 од 04.06.2009. и број 2087/1 од 17.09.2009. године). Налогом број 778/1 од 04.06.2009. и 1087/1 од 17.09.2009. године тужилац је упућен у радну јединицу туженог на градилишту у К. Тужени је доставио у току поступка извештај о недоласку на посао (број 868/1 од 09.06.2009. године, 895/1 од 10.06.2009. године, 953/1 од 15.06.2009. године, 948/1 од 15.06.2009. године, 1564/1 од 14.08.2009. године, 1584/1 од 06.08.2009. године, 1577/1 од 05.08.2009. године и 104/1 од 07.08.2009. године), као и пријаву против тужиоца поднету генералном директору 30.07.2009. године и обавештење од 18.09.2009. године. Како тужени није поступао по налозима туженог, није поштовао радну дисциплину прописану актом послодавца, те како је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца, то су испуњени законом, уговором о раду и одредбом колективног уговора код туженог као послодавца, прописани услови за доношење решења којим је туженом отказан уговор о раду. Самим тим, неоснован је и захтев тужиоца за утврђење потраживања на име неисплаћених зарада и пратећих доприноса за обавезно социјално осигурање, а такође и захтев тужиоца за враћање на посао, имајући у виду одредбу члана 77. Закона о стечају, којом је прописано да је отварање стечајног поступка разлог за отказ уговора о раду који је стечајни дужник закључио са запосленим.

Стога су нижестепени судови добро одлучили када су захтев туженог за поништај решења о отказу уговора о раду, враћање на рад и исплату неисплаћених зарада и доприноса одбили као неоснован.

Тужени у ревизији указује да је по струци зидар, а да је наведеним радним налозима туженог упућен на градилиште у К. без навођења иједног конкретног радног задатка који је требао да уради, у оквиру његове стручне спреме. Од туженог је с друге стране тражено да врши друге послове и задатке (чупање корова, чишћење круга погона, фарбање ограде, кречење) за које послове тужилац и није засновао радни однос, нити је закључио уговор о раду.

Овакви наводи ревидента по оцени Врховног касационог суда нису од утицаја на другачије пресуђење. Ово из разлога што је одредбом члана 15. став 1. тачка 2. Закона о раду прописано да су запослени дужни да поштују организацију рада и пословања код послодавца као и услове и правила послодавца у вези са испуњавањем уговорних и других обавеза из радног односа. То даље значи да је тужилац био дужан да поступа по наведеним радним налозима туженог. Тужилац није долазио на градилиште, о чему је тужени доставио наведени извештај о недоласку на посао, па су се самим тим и стекли услови за доношење решења о отказу уговора о раду, а у складу са чланом 179. став 1. тачка 3. Закона о раду. Самим тим и наводи ревидента о погрешној примени материјалног права нису основани.

Како не постоје ревизијски разлози, тако ни они на које се пази по службеној дужности, ревизијски суд је на основу овлашћења из члана 405. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Бранко Станић,с.р.**